

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Wéber Anikó
**MARCI ÉS
MERKÚR**

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Wéber Anikó

MARCI ÉS MERKÚR

ŰRLÉNY AZ OSZTÁLYBAN

Rátkai Kornél rajzaival

olvasópéldány © Pozsonyi Pogony

Első fejezet

A FEKETE PONT SZÖRNYE

Marci jókedvűen érkezett az iskolába. Besétált a 2. A osztálytermébe, és körbenézett. A falakon színes képek lógtak, az ablakokat virágok és papírmadarak díszítették. Marci kedvence mégis a faliújságra tűzött hosszú lista volt. Ha ránézett, mindig büszkén kihúzta magát, hiszen az ő neve is szerepelt rajta.

Fontos feladatok

Csenge: a virágfelelős

Bálint: a cipőfelelős

Feri: a táblafelelős

Viki: a friss levegő felelőse

Gréta: a névnapfelelős

Marci: a vidámságfelelős

Marci tudta, hogy nagyon fontos feladatot bíztak rá. Ő felelt az osztályban a jókedvért. Felvidította a bánatos diákokat, és segített azoknak, akik bajba jutottak. Tavaly, amikor megtalálta Csenge elveszett cicáját, még kitüntetést is kapott, amit Kati néni tűzött a mellkasára.

Marci ma is elmosolyodott, amikor elolvasta a listát. Boldogan ült le a helyére, Csenge mellé. Épp akkor vette elő az úrhajós tolltartóját, amikor becsöngettek. Kati néni felállt a tanári asztaltól, köszöntötte az osztályát, majd a táblához sétált.

– Nyissátok ki a füzeteket! Ellenőrizzük a házi feladatot – mondta.

Marcinak furcsán elszorult a torka. Nem emlékezett rá, hogy előző nap maradt még házi feladat otthonra. Nagyon lassan a matekfüzetéért nyúlt. Belelapozott, majd rémülten meredt az üres oldalra. A négyzetekre, amiket meg kellett volna töltenie számokkal.

Kati néni már elindult a padok között. Marci gyorsan becsukta a szemét, és erősen koncentrált.

Bárcsak tudnék varázsolni! Úgy, mint a szuperhős a tegnapi filmben. Ha nagyon erősen akarom, hogy készen legyen a házim, talán sikerül. Mire kinyitom a szemem, tényleg ott lesz

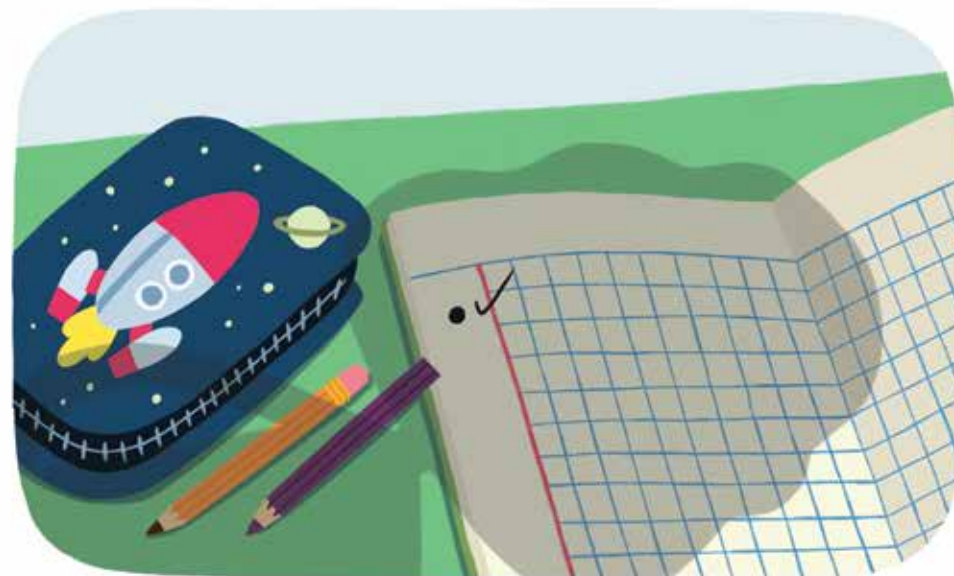
a füzetemben – gondolta. Bár maga sem hitte igazán, hogy sikerülhet, mégis újra és újra becsukta a szemét, majd résnyire nyitva a kockás papírra sandított. Csakhogy az továbbra is üres maradt. Csupán Kati néni árnyéka jelent meg rajta.

– Megint elfelejtetted megírni a házi feladatot? – kérdezte, ahogy Marci fölé hajolt.

Marci felpillantott. Alig észrevehetően bólintott.

– Sajnos ez nem az első eset – csóválta a fejét Kati néni. – Ezért már fekete pont jár.

Marci nyelt egyet. Nézte, ahogy Kati néni berajzolja az üres oldal sarkára a fekete pontot, majd a saját naplójába is bejegyzi.

– Tudod, hogy ezt a fekete pontot még kijavíthatod. Csak jelentkezz sokat, vagy készíts szorgalmi feladatot! – sorolta Kati néni, de Marci nem tudott figyelni a szavaira, csak Kati néni szemére. A tanár néni úgy pislogott rá, mintha csalódott volna benne. Marci gyorsan elfordította a fejét, de akkor meg a fekete pontot látta. Nem is tudott másra gondolni.

Kati néni hiába adott sok feladatot, és hiába tett fel egyszerű kérdéseket, Marci egyszer sem jelentkezett. Sosem jutott eszébe időben a jó válasz. A táblához sem akart kimenni feladatokat megoldani. Nem volt hozzá kedve. Csenge, Bálint és Feri, a barátai hívták őt szünetben kidobózni, de azt sem élvezte. Alig várta, hogy hazamehessen. Délután anya mosolyogva várta őt az iskola kapujában.

– Mi volt ma a suliban? – érdeklődött.

Marcinak azonnal a fekete pont jutott eszébe. Szerette volna rögtön elpanaszolni, de sehogy sem tudott belekezdeni. Anya olyan büszkén nézett rá. Nem akarta elszomorítani.

Biztosan csalódná bennem, ahogy Kati néni is. Inkább nem most mondom el neki. Holnap sokat jelentkezem, gyűjtök két piros pontot, és csak akkor fogom elmesélni anyának – döntötte el Marci, és hallgatott. Aznap este a szuperhősös sorozat után azonnal ágyba bújt. A szobájában világítottak

a plafonra ragasztott bolygók és csillagok. A redőny résein át besütött a hold. Marci a fejére húzta az űrhajós takarót, és azon töprengett, mi mindennel szerezhetne piros pontot holnap. Elszavalja majd a hétvégén megtanult verset Kati néninek. Jelentkezni fog, hogy ő írja fel a táblára a házi feladat megoldását. Segít... – kezdte, de már nem tudta folytatni a gondolatot, mert elálmosodott, és leragadt a szeme.

Álmában a csillagok között repült az égen. Maga mögött hagyta a Földet, és egyre messzebb szállt. Az űrben járt. Látta, hogy hatalmas, vörös gömb a Nap, és körülötte forog a naprendszer első bolygója, a Merkúr. Marci arra vette az irányt. Úgy repült az űrben, mintha úszna. Csapkodott a karjával és kalimpált a lábával. Ahogy egyre közelebb ért a bolygóhoz, az egyre nagyobb lett. Ám ekkor Marci útját elállta egy kövér alak. A szemei fekete pontok voltak, a hasa óriási fekete gömb. A ruhája olyan sötét volt, mint a felhős, csillagtalan éjszaka.

– Ki-ki vagy te? – dadogta Marci.
– Én vagyok a Feketepont.
– Nem inkább fekete lyuk? – igazította ki Marci. – Apa és anyja mondta, hogy vannak az űrben fekete lyukak. Mindent magukba nyelnek – tette hozzá Marci, és az utolsó szavak után megborzongott.
– Ez sajnos igaz – bólogatott a sötét alak, és megsimogatta fekete hasát. – Mindent elnyelek. Fényt. Tárgyakat. Szépet. Csúnyát. Jót és rosszat. Még a gondolatokat is. Vagy a jókedvedet! Ezért neveznek a csillagok és az űrlakók Feketepontnak. De te hívhatsz fekete lyuknak is, ha akarsz.
– Ugye... ugye nem akarsz engem is... elnyelni? – csuklott Marci, és a levegőben kalimpálva próbált hátrálni.
– Dehogy! Nem direkt nyelem el a dolgokat. Csak azért, mert túl nagy az erőm – bizonygatta a Feketepont.
– Igazi varázserőd van? – csodálkozott Marci.
– Igen, de téged nem foglak bántani – ígérte a Feketepont, ám Marci nem hitt neki. Megpördült, és menekülőre fogta.
– Én igazából azt szeretném kérdezni, hogy akarsz-e... – kiáltott utána a Feketepont, de Marci már nem hallotta. Az ellenkező irányba repült az űrben, és messze maga mögött hagyta a furcsa lényt, mire felébredt.

Felült az ágyában, és megdörzsölte a szemét.

– Csak rossz álom volt – nyugtatta magát, de hiába.

Egész nap a Feketepont járt az eszében. Hiába próbált az iskolában ügyes lenni, valami mindig megakadályozta. Hol Kati néni szólított ki mást a táblához, hol Marcinak jutott későn eszébe a jó válasz. Még a versmondásba is belezavarodott. A délelőtt gyorsan eltelt, és Marcinak nem sikerült piros pontot vagy dicséretet szereznie. El is ment a kedve a további próbálkozástól. A szorgalmi házi feladatot sem írta meg otthon. Rosszkedvűen feküdt le, és nézett fel a világító bolygóira.

– Lehet, hogy most már mindig ez lesz? Sosem szabadulok a fekete ponttól? – kérdezte magában szomorúan.

A következő napon ismét matek volt az első óra. Kati néni megint körbejárt a padok között, hogy ellenőrizze a szorgalmi feladatot. Marci kedvetlenül nyitotta ki a füzetét. Tudta, hogy nem készítette el a szorgalmi. Annál jobban meglepődött, amikor azt látta, hogy a kockás papíron mégis ott a kitöltött feladat. Kati néni Marci fölé hajolt, és hümmögött.

– Ez hibátlan megoldás! Piros pont jár érte – mondta, és már be is rajzolta a piros pöttyöt Marci füzetébe.

Marci ámulva nézte. Nem értette, mi történt. Lehetséges, hogy mégis tud varázsolni? Sikerült olyan erősen koncentrálnia, hogy a füzet magától megtelt? – találgatott. Úgy döntött, hogy nyomozni kezd, és kideríti a rejtélyt.

Második fejezet

KI TUD VARÁZSOLNI?

Marci körül egyre több lett a titok. Mintha tudta nélkül folyamatosan varázsolt volna. Először a füzetében talált egy hibátlan szorgalmi feladatot, amit nem is ő készített el. Majd Kati néni csupa könnyű kérdést tett fel az órán, mégsem jelentkezett senki, csak ő. Marcinak most időben eszébe jutottak a jó válaszok. Mindenre ügyesen felelt, ezért kapott még egy piros pontot. A szünetben kidobóst játszottak az

udvaron, és ő nyert. A következő órán pedig sikerült hibátlanul elszavalnia a megtanult verset, és megkapta a harmadik piros pontot is.

Marci úgy érezte, hogy tényleg superhőssé változott. Csak azt nem értette, hogyan működik a varázslat. Ő mindent úgy csinált, mint máskor. Korábban mégsem történt vele ennyi csoda. A következő szünetben megkérdezte erről Csengét és Bálintot.

– Képzeljétek, én nem is készítettem szorgalmi feladatot! Ma reggel mégis benne volt a füzetemben, és piros pontot kaptam rá.

Csenge és Bálint csodálkozva összenéztek.

– Szerintetek varázsoltam? – suttogta Marci, hogy a többiek ne hallják.

– Varázsolni csak a mesékben és a filmekben lehet – vakarta a fejét Bálint.

Csenge csak összeszorította a száját.

– De akkor mi történt? Ti nem vettetek észre valami furcsát? – faggatta őket Marci.

– Nem. Semmit – felelte Csenge.

– Lehet, hogy tegnap mégis megírtad a szorgalmi, csak mára elfelejtetted – vetette fel Bálint.

Marci megrázta a fejét.

– Nem írtam szorgalmi otthon. És az is fura, hogy Kati néni kérdéseire egyedül én tudtam a választ. És a verset is hibátlanul felmondtam, pedig tegnap még nem sikerült. Biztos, hogy ez varázslat. Ki fogom deríteni, hogyan történt – határozta el Marci.

Azonnal elkezdte a nyomozást. Kikérdezte az osztálytársait. Pont úgy, ahogy egy filmben látta. Jegyzetfüzetet vett a kezébe, és leültette magával szemben Vikit.

– Viki, láttál ma valami szokatlant a suliban?

Viki nagyokat pislogott Marcira.

– Azt hiszem, igen.

Marci szeme felcsillant.

– Mi volt az?

– Egy hatalmas, szürke macska. A szünetben vettem észre. Pont akkor ugrott le a párkányról, amikor kinyitottam az ablakot, hogy szellőztessek.

– Ó! Csak ennyi?

Viki összeráncolta a szemöldökét.

– Más nem jut eszembe.

– Szerintem a cicának nincs köze a varázslatomhoz – motyogta csalódottan Marci.

Mégsem adta fel. Viki helyét átvette Feri, és most őt faggatta.

– Tudsz valami titkot, Feri?

– Háát, igen – bólogatott titokzatosan Feri.

– Mondd el, mi az! – hadarta izgatottan Marci.

Feri Marci füléhez hajolt.

– Hallottam, hogy Gréta cukorkát evett óra alatt. Zörgött a papírral, amikor kibontotta. De megígértem neki, hogy nem árulom el Kati néninek.

Marci sóhajtott.

– Ennek sincs köze a varázslatomhoz.

Hiába kérdezte ki az összes osztálytársát, senki sem látott és hallott semmi különöset. Marci hazafelé anyának is elmesélte, mi történt.

– Kaptam ma három piros pontot. Szerintem varázserőm lett. Mint egy szuperhősnek!

Anya elnevette magát. Marci vállára tette a kezét.

– Azért kaptad azokat a piros pontokat, mert sokat tanultál otthon, és gyakoroltad a verset – mondta. De Marcit nem győzte meg. Hiszen máskor is tanult, mégsem szerzett egy délelőtt alatt három piros pontot! Miért nem hisz neki senki?

Még lefekvés után is ezen töprengett. Nézte a világító bolygókat, és amikor elaludt, megint az űrben repült. Megkerülte a Holdat, és a Mars nevű bolygó felé indult. De hiába csapkodott a karjával, nagyon lassan haladt. Ráadásul megint felbukkant a gömbhasú Feketepon.

– Szia! Múltkor olyan hamar elmentél – szólította meg Marcit.

Marci óvatosan lefékezett, és hátrálni kezdett.

– Do-dolgom volt – makogta rémulten.

– Ne félj tőlem! Én tényleg nem akarok elnyelni – nyugtatta őt a Feketepon. – Csak a varázserőm tehet róla.

Marcinak támadt egy ötlete.

– Azt mondtad, nagy erőd van. Lehet, hogy átadsz az erődből annak, akivel találkozol?

– Fogalmam sincs – pislogott gombszemével a Feketepon. – Honnan veszed?

– Ma a suliban varázsoltam. Mintha véletlenül varázserőm lett volna. Mondjuk, mert tőled kaptam – magyarázta Marci. – Csak senki nem hisz nekem. Nem tudom bebizonyítani nekik.

– Ó, ezt ismerem! Nekem sem hisz soha senki. Hiába magyarázom, hogy nem tudom irányítani az erőmet – panaszkodott a Feketepon.

– De honnan tudhatom biztosan, hogy tényleg lett varázserőm?

– Figyeld meg a többieket! Ha mindenki messzire elkerül, és fél tőled, akkor olyan erős lettél, mint én – simogatta a hasát a Feketepon. – Még valami... – emelte fel a karját, de akkor hirtelen eltűnt az űr, és Marci felébredt.

Tudta, hogy csak álmodott, mégsem sikerült elfelejtenie Feketepon szavait. Amikor beért az iskolába, csodálkozva látta, hogy az osztálytársai a sarokban sutyorognak. Marci odalépett hozzájuk, erre mindenki azonnal elhallgatott és odébb ment.

– Miről beszéltek? – kérdezte Marci.

– Á, semmiről! – legyintett Csenge.

Marcinak elszorult a torka. Lehet, hogy a Feketepontnak igaza van? A varázsereje miatt elkerülik a többiek?

Marci a szünetben el akarta mesélni az álmát és a félelmét, de mire körbenézett, minden osztálytársa eltűnt. Még a barátai: Csenge és Bálint is otthagyták. Marci lehajtott fejjel baktatott ki az udvarra. Most már biztos volt benne, hogy mindenki tart tőle. A Feketepont nem tévedett.

Marci megkerülte a mászókákat, elment a kisdombig, de sehol sem találta a többieket. Amikor becsöngettek, és vissza ment a terembe, a társai már a helyükön ültek.

– Hol voltatok? – kérdezte Marci Bálintot.

– Á, sehol! – felelte a barátja.

Marci szomorúan nyitotta ki a füzetét. Annál jobban meglepődött, amikor az utolsó oldalon talált egy új matricát. Ezt csak azok kaphatták meg Kati nénitől, akik öt piros pontot összegyűjtöttek. Marci sehogya sem értette, hogyan került a füzetébe a matrica. Megint varázsolt? Biztosan. Hiszen épp azt az űrhajósat kapta, amire annyira vágyott. Gyorsan körbesandított, és látta, hogy az osztálytársai őt figyelik. Biztosan azért, mert tudnak arról, hogy varázsereje van.

Szünetben mindent elmagyarázok nekik – határozta el Marci. – Talán még segíthetek is a többieknek a varázserejével, hiszen én vagyok a vidámságfelelős. Nekik is varázsolhatok matricát, piros pontokat, és akkor nem fognak félni tőlem – gondolta reménykedve.

Csakhogy amint kicsöngettek, a többiek mind elrohantak. Marci futott volna utánuk, de Kati néni megállította. Megkérte, hogy segítsen neki levinni a tanári szobába a fogalmazásfüzeteket. Mire Marci végzett, már sehol sem találta az osztálytársait. Kereste őket az udvaron. A bokrok mögött. A homokozóknál. Hiába. Egyetlen ismerőst sem talált odakint. Rosszkedvűen somfordált vissza az épületbe. Végre az egyik folyosón észrevette Bálintot. Marci gondolkodás nélkül követte. Bálint háromszor is hátranézett, de Marci mindig elbújt. Először egy hirdetőtábla mögött, majd egy üres teremben. Végül a lépcső alatt. Így sikerült titokban meglesnie, hová tart Bálint. A barátja egészen az ebédlőig settenkedett. Marci szorosan a nyomában haladt, és bekukucskált a nagy étkezőbe. Csodálkozva látta, hogy minden osztálytársa ott van. Annyira meglepődött, hogy elbújni is elfelejtett. Csak állt a küszöbön, és nem mozdult a lába.

Csenge megfordult, és észrevette.

– Lebuktunk! – sikkantotta.
– Mi-mit csináltok ti itt? A-a varázserőmről beszéltek? Valami bajotok van velem? – csuklott Marci.
– Dehogy! – ellenkezett Bálint.
– Láttuk, hogy napok óta szomorú vagy a fekete pont miatt – magyarázta Feri.
– És kitaláltuk, hogy most mi vidítunk fel téged – bólogtatt Gréta.
– Igen, mert te vagy a vidámságfelelős. Mindenkinek segítesz. És mi is akartunk neked – lelkesedett Csenge. – Mivel észrevettél minket, már fölösleges titkolóznunk.
– De... mit tettetek? – értetlenkedett Marci.
– Tegnap Viki kicsente a füzetedet a táskádból, és bemásolta a szorgalmi feladatot. Azért kaptál piros pontot. Órán nem jelentkeztünk, hogy téged szólítson fel Kati néni. Ma pedig Feri neked adta az úrhajós matricáját – sorolta Bálint.
– Akkor ti voltatok! – kiáltotta Marci.
– Igen – vallotta be Csenge.
– Kicsit sem örülsz? Nem sikerült felvidítanunk? – aggódott Bálint.
Marci nagyot nyelt. Próbálta kitalálni, mit érez. Először megkönnyebbült. Ezek szerint a barátai és az osztálytársai

mégsem kerülnek. Kedvelik, és nem félnek tőle. Annak is örült, hogy a többiek fel akarták vidítani. Mégis érzett egy kis csalódottságot, hiszen kiderült, hogy nincs is varázserője. Elszomorodott.

– Akkor nem is egyedül szereztem a piros pontokat – sóhajtott. – Csalás volt az egész. Nem varázslat. Egyet sem kaptam volna, ha ti nem segítetek. Még mindig csak egy fekete pontom volna.

Csenge olyan hevesen rázta a fejét, hogy röpködtek a tincsei.

– Ez nem igaz. Csomó mindent egyedül csináltál. Például jól válaszoltál Kati néni kérdéseire. És hibátlanul szavaltad el a verset. És a kidobósnál is csalás nélkül nyertél.

– De ha nem volt varázserőm, ezek hogyan sikerültek?

– Azt nem tudom – vont vállat Csenge. – Csak úgy simán. Hiszen varázserő nélkül is szoktunk piros pontot kapni.

Marci kételkedve hallgatta. Az első nap jutott eszébe, amikor hiába igyekezett jó pontot szerezni.

Hazafelé anyának is elmesélte, mi történt. Anya elgondolkozott.

– Miért nem mondtad el már a lelegején, hogy kaptál egy fekete pontot? – kérdezte.

– Hát... csak. Nem akartam, hogy szomorú legyél – motyogta az orra alatt Marci.

Anya átkarolta Marci vállát.

– Nem szomorítottál el, és neked sem kéne búsulnod. Talán mégis varázsoltál – suttogta.

– Tényleg? – csillant fel Marci szeme.

– Tudod, a fekete lyukak tényleg nagyon erősek. Elnyelnek mindent. A fekete pont is ilyen. Elvette az örömet és

a jókedvedet. Már el sem hitted, hogy okos vagy. Viszont amikor azt gondoltad, hogy van varázserőd, ismét erős és okos lettél. Egyedül is tudtál jó válaszokat adni és hibátlanul szavalni. Legyőzted a Feketepont-szörnyet.

– Akkor... szerinted legközelebb is menni fog? – reménykedett Marci.

– Igen, biztos vagyok benne – nyugtatta anya.

Marci elmosolyodott. Felnézett az égre, de azon még egyetlen csillag sem látszott, csak az aransárga nap és a rózsaszín báránfelhők.

Harmadik fejezet

AZ ÚJ DIÁK

Másnap reggel Kati néni csendre intette az osztályt.

– Szeretnék nektek bemutatni valakit – kezdte.

A másodikosok kíváncsian néztek rá. Akkor vették észre, hogy Kati néni háta mögül kikukucskál valaki. Egy szeplős arcú, alacsony fiú.

– Ő az új osztálytársatok. Segítsetek neki, hogy jól érezze magát közöttünk!

Marci a padjában fészkelődött. Tudta, hogy ő a vidámság-felelős. El is határozta, hogy szünetben jókedvre deríti a megszeppent új fiút. Alig tudott figyelni az órán, annyira várta már, hogy beszélgethessenek. Amint kicsöngettek, ott is termett mellette. Akkor látta, hogy a fiúnak bolygók és csillagok vannak a pulcsiján.

– Szia! Nekem úrhajós a tolltartóm – mutatta Marci. – Te is szereted az úrhajókat?

– Igen. Egyszer biztosan felmegyek majd az űrbe. Mindent tudok a bolygókról – lelkesedett a fiú. Marci örült, hogy máris sikerült felvidítania.

– Én Marci vagyok – mutatkozott be.

– Engem hívj Merkúrnak! Az a kedvenc bolygóm, és a becenevem.

– Nahát! Még sosem hallottam olyat, hogy valaki egy bolygóról kapta a nevét – csodálkozott Marci.

Merkúr büszkén kihúzta magát.

– Apával találtuk ki ketten, amikor kicsi voltam. Szerintem nagyon szuper.

– Nekem is tetszik – bólogatott Marci, majd a többiek felé intett. – Bemutatom a barátaimat is. A csíkos pólós fiú Bálint. A kék inges Feri. A padtársam pedig Csenge.

– Honnan jöttél? – kíváncsiskodott a melléjük toppanó Csenge.

Merkúr szeme elkerekedett.

– Messziről. Nagyon messziről – motyogta.

– És hova jártál eddig suliba? – érdeklődött Feri.

– Azt... úgysem ismeritek – felelte a cipőfűzőjét bámulva Merkúr.

– És miért jöttél el onnan? – faggatta tovább Bálint.

Merkúr rémulten pislogott rá. Már el is szállt a jókedve. Marci megsajnálta. Gyorsan a fiú hasára mutatott.

– Nagyon tetszik a pulcsid! Minden bolygó rajta van? Nekem a Jupiter a kedvencem, mert az a legnagyobb.

Merkúr arca ismét felragyogott.

– Igen, a Jupiter tizenegyszer nagyobb a Földnél. És 79 holdja van, miközben a Földnek csak egy – hadarta.

Marci csodálkozva hallgatta. Mielőtt válaszolhatott volna, becsöngettek. Marci épp visszaült a helyére, amikor Csenge a fülébe súgta.

– Nagyon furcsa az új fiú.

– Miért? – tátogta hangtalanul Marci.

– Hát... azt nem tudom. Csak furcsa – felelte Csenge.

Marci először nem értette, mire gondol Csenge. De a következő napokban ő is egyre különösebbnek találta Merkúrt. Más volt, mint a többiek. Ha Kati néni kérdezett valamit, nem jelentkezett, hanem bekiabálta a választ. Ha rászóltak, morcos lett, és nem fogadott szót. Folyton dobolt a padján a kezével vagy a padlón a lábával. Forgatta a fejét ide-oda, és mindent hangosan kimondott. Azonnal elárulta, hogy Gréta a pad alatt cukorkát eszik, és Bálint a zsebébe rejtett egy szöcskét. Mindig történt vele valami, ezért az órák és a szünetek is róla szóltak. Amikor becsöngettek, véletlenül leverte a tanári asztalról a virágcserepet. Rajzórán véletlenül kiöntötte a festékes vizét, egyenesen az előtte ülő Viki hátára. Aztán beletenyерelt Feri készülő festményébe. Matekórán felugrott a helyéről, és felborította a székét. Technikaórán leverte a gyufaszálakból készített tornyot. Marcinak vidámságfelelősként egyre több volt a dolga. Megvigasztalta Vikit, akinek olyan vizes és koszos lett a ruhája, hogy át kellett öltöznie tornaruhába. Majd Ferinek segített kijavítani a tenyérynymos festményt. Bálinttal pedig újra elkészítették a gyufaszálakból épített tornyot.

Merkúrt senki sem kedvelte. Senki nem akart vele lenni és mellette ülni. Csak Marci próbált barátkozni vele.

– Miért mész oda hozzá szünetekben? – kérdezte tőle Bálint.

– Mert én vagyok a vidámságfelelős. Nekem kell mindenkit jókedvre derítenem. Őt is – magyarázta Marci.

– De Merkúr nem is szomorú – ellenkezett Csenge. – Sosem sír vagy bánkódik.

– Szerintem nem is érdekli, hogy bajt okoz – tette hozzá Bálint.

Marci mégsem adta fel. Sajnálta Merkúrt. Sőt egy kicsit csodálta is, mert Merkúr nagyon sokat tudott a bolygókról és az űrről. Kívülről fújta a naprendszeres könyvet. Fejből

megmondta, melyik bolygó mekkora, hány holdja van, és milyen messze van a naptól. Marci szívesen hallgatta. Szerette volna, ha a többiek is megkedvelik, ezért csatlakozott hozzá ebéd után, amikor kimentek az udvarra.

– Gyere, segíts nekünk! Kövekből várat építünk a kisdomb alján. Már három napja készítjük.

Neked is tetszeni fog – hívta Merkúrt, és odakísérte a bokrokhoz.

A bokrok tövében apró fehér kavicsokból kirakott út kanyargott. Egy nagyobb, szürke kövekből épített várig vezetett, aminek volt már egy tornya. Viki és Bálint épp vízesárcot készítettek köré.

– Csenge és Feri gyűjti a kisdombon a köveket. Bálint és Viki tervezte meg a várat, és együtt építjük – mesélte Marci.

– Ha elkészül az árok, vízzel is megtöltjük – bólogatott Viki.

– Te is gyűjthetnél nekünk kavicsokat – ajánlotta Marci Merkúrnak.

A szeplős fiú csak a fejét rázta.

– Nincs kedvem kavicsokat gyűjteni. Én is árkot ásnék.

– Jó. Akkor itt egy lapát neked is – mutatott a földre Marci.

Néhány percig mindenki elégedetten dolgozott. Csenge és Feri megérkezett egy teli vödör kővel, és Marcival együtt elkezdtek építeni a másik tornyot. Közben a vár mögött Bálint, Viki és Merkúr ástak.

– Ez így jó lesz! Töltsük meg vízzel! – kiáltotta Merkúr, és felugrott a magasba.

– Még túl korai. Nincs kész mind a négy torony – ellenkezett Viki.

– Ha most megtöltjük vízzel, már nem fogunk hozzáférni a várhoz, és nem tudjuk befejezni – magyarázta Bálint.

– Két torony is elég. Nem kell több – makacskodott Merkúr.

– De én négy tornyot terveztem – vitatkozott Viki.

– De ha megtöltjük vízzel a gödröt, utána is tudjuk folytatni az építkezést. Csak átugorjuk az árkot – bizonygatta Merkúr.

– Ahhoz túl kevés a hely.

– Nem kevés. Simán odaugrunk. Megmutatom – szökdécselt Merkúr.

– Csak azt ne! Olyan ügyetlen vagy! Folyton mindent leversz vagy tönkretesz – rémüldözött Viki.

– Ne ugrálj már annyit, mert még ledöntöd a tornyokat! – szólt rá Merkúrra Feri is.

De Merkúr addigra már elrugaszkodott a földtől. Magasra szökkent, át az árok fölött. Marci és a többiek visszafojtott lélegzettel lesték. Pontosan látták, hogy Merkúr hol fog földet érni. Épp a vár közepén. Marci az utolsó pillanatban a szemét is becsukta. Csak a puffanást hallotta, és azt, ahogy a kavicsok szanaszét gurulnak. Majd Viki sikítását.

– Tönkretetted! Mindkét tornyot ledöntöted. És a várfalat is!

Marci kinyitotta a szemét. Látta, hogy Merkúr a fenekére esett a kövek közé. A várnak már nyoma sem volt. Csak szétgurult kövek heverték mindenütt.

– Három napja dolgozunk rajta! – morogta dühösen Bálint.

– És most kezdhethetjük előlről – húzta össze a szemöldökét Feri.

Mindannyian mérgesen néztek Merkúrra. Marci kíváncsián figyelte a fiú arcát. Azt hitte, szomorú lesz, de ehelyett elvörösödött.

– Nem érdekel a váratok! Direkt csináltam! Azt akartam, hogy ledőljenek a tornyok! – ordította Merkúr. Felállt, leporolta a nadrágját, és otthagya a döbönt csapatot.

- Látod, mi megmondtuk! – fordult Csenge Marcihoz.
- Sajnálom. Azt hittem, barátok lehetünk – sóhajtotta Marci.
- Nem! Én nem akarok barátkozni vele – hüppögte Viki.

Attól kezdve Merkúrral senki sem beszélgetett. Még Marci sem. Csak távolról figyelte a kerek arcú fiút, ahogy dobol a kezével a padján, vagy bekiabál valamit Kati néninek. Marci azt is észrevette, hogy Kati néninek ilyenkor megremeg a szája széle. Merkúr két hét alatt több fekete pontot gyűjtött össze, mint bárki más egy év alatt. Marci csodálkozott. Amikor ő kapott fekete pontot, nagyon elszomorodott, és semmihez sem volt kedve. De Merkúr nem tűnt bánatosnak, és nem zavarták a fekete pontok. Vidáman, gyorsan és hangosan rohangált a padok között. Marci követni sem tudta a szemével. Merkúr olyan volt, mint egy kilőtt nyíl. Mint egy űrrakéta. Mintha fénysebességgel közlekedett volna.

Tényleg más, mint mi. De vajon miért? Honnan jöhetett? Nem árulta el. Titkol valamit – gyanakodott Marci. Rá akart jönni, hogy ki is valójában Merkúr, és miért jár az ő osztályukba. Megint úgy döntött, hogy kinyomozza a rejtélyt.

Negyedik fejezet

AZ ŰRLÉNY FOGSÁGÁBAN

Marci másnap mindenhova követte Merkúrt. Utánaosont, ha a mosdóba vagy az udvarra ment. A tanórákon is őt leste. Észrevette, hogy Merkúr mindig ütemesen dobol a kezével a padján: ti-tá, ti-tá, ti-ti-ti-ti-tá. Úgy ütögette az asztalt, mintha titkos jelekkel üzenetet küldene valakinek. Az is gyanús volt, hogy túl jól számolt fejben. Le sem kellett írnia a kockás füzetbe a feladatot, anélkül is tudta az eredményt. Néha pedig olyan gyors volt, hogy mire Marci körbenézett, már csak a hült helyét találta Merkúrnak.

Marci mindent feljegyzett, ahogy a nyomozós filmekben látta.

Marci többször is elolvasta a listát, és egyre biztosabb volt a válaszbán: Merkúr egy űrlény. Azért kapta egy bolygóról a nevét. Azért tud annyi mindent a csillagokról, és azért számol olyan jól, mint a felnőttek. Azt mondta, hogy nagyon

messziről jött. Talán egy másik naprendszerből. Gyors, mint a fénysebesség, és hipp-hopp, el tud tűnni. Viszont minden olyasmiben ügyetlenkedik, ami másoknak megy, mivel nem igazi ember. A tanórákon is titkos jeleket küld a többi űrlénynek, azért dobol az asztalon a kezével és a földön a lábával. Az osztálytársak nem beszélnek vele, más pedig nincs a teremben, akinek üzenhetne. Csak az űrlénybarátait értesítheti egy különös jelrendszerrel. Talán azért küldték ide, hogy megfigyelje, milyenek a földi iskolák. De vajon mi a szándéka?

Marci egyre kíváncsibb és lelkesebb lett. Szerette volna elmondani a barátainak, mit derített ki, de nem merte. Attól félt, hogy nem fognak hinni neki... Azt sem hitték el, hogy varázserőt kapott a Feketepont-szörnytől álmában.

Előbb bizonyítékot kell szereznem arról, hogy Merkúr tényleg űrlény – gondolta Marci. – A nyomozós filmekben is így csinálják. Ha kiderítettem, mire készül Merkúr, majd figyelmeztetem a többieket. De hogyan találjak bizonyítékot?

Marci a fejét vakarta. Hirtelen eszébe jutott a megoldás. Követnie kell Merkúrt hazáig! Még nem is látta a szüleit. Talán a szülei is űrlények. Ha megtudja, hol lakik és milyen a családja, biztosan rájön Merkúr többi titkára is. De hogyan

kövesse észrevétlenül, ha anya mindennap érte jön a suliba? Rá kell vennie anyát, hogy engedje haza Merkúrékkal.

Este Marci előhozakodott a témával.

– Anya, kérhetek valamit? Holnap Merkúrral, az új fiúval mennék haza. Megengeded? – kezdte. – Szeretném jobban megismerni. Kérlek, kérlek!

Anya nem válaszolt rögtön. Eltöprengett.

– Merkúr? Igen, találkoztam már az anyukájával a szülői értekezleten. Nagyon kedves. Azt is mondta, hogy csak két utcányira laknak tőlünk. Jöhetsz velük haza. De nagyon vigyázz magadra! Várni foglak az utcánk sarkán, jó?

Marci csak bólogatott.

Másnap alig várta, hogy Merkúr hazainduljon. Olyan izgatott volt, hogy még ebédelni is alig tudott. Amint hazamehettek, száguldott a kapu felé. Kivételesen nem kereste az iskola bejáratában anyát. Azt leste, hogy Merkúr kihez fut oda. Látta, hogy egy alacsony, kontyos nő üdvözli a fiút, és elindulnak a kertes házak felé. Marci gyorsan és észrevétlenül utánuk eredt. Átvágtak egy játszótéren, megkerültek egy dombot, és átkeltek öt utcán. Marci egy fa mögül nézte, amint anya és fia megállnak egy fehér kerítés előtt. A kontyos nő előkereste a kulcsot. Merkúr közben folyamatosan ugrált mellette.

– Végre, végre, végre! Utálok az iskolát! – kiáltozta, és beszaladt az udvarra.

Marci óvatosan megközelítette a kerítést, és bekukucskált a rácson. Csalódottan látta, hogy Merkúr családjának ugyanolyan háza van, mint bárki másnak: kocka formájú épület piros cserepes tetővel. Marci egy kéményt és hat ablakot számolt meg. Már majdnem hátat fordított, amikor megakadt a szeme az udvar végében álló két fán. Hatalmas törzsük volt és nagyon vastag ágaik, amiken kötelek, szalagok és zászlók lengedeztek. A lombok közül pedig különös tárgyak kandikáltak ki: egy fekete és egy ezüstszerű cső, valamint egy csillag formájú fémtárgy. Marci szíve nagyot dobbant.

Ez lesz Merkúr főhadiszállása! – gondolta azonnal. Látta, hogy Merkúr belekapaszkodik az egyik kötélbe, és felmászik a zöld levelek közé. Marci a szemét meresztette, de hiába várakozott, Merkúr nem tűnt fel többször.

Vajon mit csinálhat a fák között? – töprengett magában Marci. – Most is titkos jeleket küld az úrlényeknek? Vagy itt rejtette el az űrhajóját?

Egyelőre nem sikerült kiderítenie. Ráadásul hamarosan megéhezett. Eszébe jutott, hogy megígérte anyának, hogy időben hazaér. Már biztosan várja őt az utcájuk sarkán!

Így aztán megfordult, és elindult a házuk felé. Anya valóban a sarokról integetett neki.

– Minden rendben volt? – kérdezte.

– Igen – bólogatott Marci. – De ugye megengeded, hogy holnap is Merkúrral jöjjenek haza? Kicsit tovább is maradnánk náluk – könyörgött Marci.

– Rendben. De akkor jövő héten majd mi kísérjük haza Merkúrt. Úgyis egy irányban lakunk – mosolygott anya. Szerencsére nem sejtette, hogy Marci valójában úrlények után nyomoz.

Marci pedig másnap is követte hazáig Merkúrt, és megint belesett a kerítésen. Azt remélte, hogy többet is felfedezhet,

ha tovább marad. Csakhogy Merkúr ismét eltűnt a lombok között. Marci pedig csak várt, várt és várt. Nem tudta volna megmondani, hány perc telt el, de ő úgy érezte, hogy több óra. Unatkozott, és csalódottan sóhajtott. Azt hitte, ma is úgy kell hazamennie, hogy semmit sem derített ki. Ám ekkor szokatlan hangokra lett figyelmes. Hegyezte a fülét.

– Kipp-kopp, kipp-kopp – kopogta egy kalapács.

– Dam-dam-dadadam – válaszolta egy dob.

– Halihó! – üvöltötte valaki.

Marci lélegzet-visszafojtva hallgatózott. Nem is nézett körbe. Csak akkor jött rá, hogy valaki áll mellette, amikor megveregették a vállát.

– Halihó! Te meg mit csinálsz itt?

Marci megdermedt. Nagyon lassan megfordult. Merkúr állt előtte a járdán, alig pár centire tőle.

– Miért lestél be a kertünkbe?

– Hát... észrevetted? – nyögte Marci.

– Már tegnap is. Figyeltelek a lombok közül egy távcsővel.

Marci nyelt egyet. Rögtön arra gondolt, hogy az úrlényeket nehéz kicselezni. Merkúr már a suliban is mindent felfedezett, hát persze hogy őt is kiszúrta. Az sem meglepő, hogy még távcsöve is van, amivel figyelni tudta.

– Sa-saj-nálom, akkor én most... megyek is – dadogta, és már el is futott volna, de Merkúr megragadta a pulcsija ujját.

– Neee, még nem mehetsz el! Előbb gyere be hozzám! – húzta maga felé Marcit.

Marci megszeppent. Nem mert ellenkezni. Rémulten gondolt arra, mit fog most tenni Merkúr. Ha tényleg úrlény, talán még az emlékezetét is kitörli, mint a filmekben. Merkúr azonban nem mondott semmit. Csak beszökdécselt a kapun. Marci pedig megrettenve követte.

Ötödik fejezet

UTAZÁS A CSILLAGOK KÖZÖTT

Marci botladozva átkelt az udvaron, majd rémulten megállt Merkúr mögött, és felnézett a két hatalmas, egymásba kapaszkodó fára. A vastag ágakról kötelek lógtak, a vékonyabakról színes zászlók, amik a szélben lengedeztek. Mind-egyikre bolygókat és csillagokat festettek.

– Ez az én úrbázisom – mutatta büszkén Merkúr. Elrugaskodott a földtől, és belecsimpaszkodott egy kötélbe. Kis ideig hintázott rajta, majd felmászott a magasba, a levelek közé.

– Gyere már! Itt van fent a ház – integetett Merkúr.

Marci a nadrágjába törölte izzadt tenyerét, és megragadta az egyik kötelet. Erősen kapaszkodott, lassan haladt felfelé. Merkúr a karját nyújtotta felé.

– Add a kezed!

Marci bizalmatlanul pislogott Merkúrra. Inkább egyedül húzta fel magát az egyik vastag ágra. Akkor látta, hogy

valóban megbújik a lombok között egy faház. Volt rendes ajtaja, ablaka, teteje.

– Nahát! Te itt élsz? – makogta.

– Neeem. Csak délután. Este be kell mennem anyáékhoz. Bár apa néha megengedi, hogy éjszaka is kijöjjek, és nézzem a csillagokat. Innen a legjobb figyelni az eget.

Marci már majdnem kibökte, hogy tudja Merkúr titkát. Szerette volna megkérdezni, milyen az úrlények élete, de hiába nyitotta ki a száját, nem jött ki hang a torkán.

– Én... izé... – nyögte. Merkúrt azonban nem zavarta a szótlanlansága. Kettejük helyett is beszélt.

– Menjünk be! Megmutatom a távcsöveimet. Csak még világos van. Nem látni a csillagokat, de most is ott vannak az égen! Te hány csillagképet ismersz? Szeretnél majd az űrbe utazni?

Marcit az utolsó kérdés megrémítette. Már látta is maga előtt, ahogy Merkúr és a családja elrabolják, és magukkal viszik az úrlények közé. Szeretett volna nemet inteni, de Merkúr már elfordult. Beugrott a kis házba. Marci óvatosan követte, hogy le ne essen a magasból. A lombok között, az apró szobában sötétség honolt. Csak egyetlen ablakon lehetett kinézni, ott álltak a távcsövek is. Az egyik sarokban matrac hevert takarókkal, a másikban egy nagy doboz két sámlival. Marci odasétált a dobozasztalhoz, és hunyorogva nézte a félhomályban a tetején sorakozó különös tárgyakat.

– Mik ezek? – kérdezte rosszat sejtve.

– Robotok.

– Robotok???

– Igen – lelkendezett Merkúr, és felkapta a drótokkal, gombokkal teli bábukat. – Én készítettem őket. Látod, ez világítani is tud, ha megnyomod a fején a gombot – magyarázta. – Ez meg magától jár. Ez pedig felveszi a hangod, és megismétli. Mondj neki valamit!

– Ööö – kezdte Marci.

– Ööö – felelte azonnal a szürke robot.

Merkúr az ablakhoz szökkent.

– Ezek pedig a távcsöveim. Nem olyan jók, mint apáé, de azért sok mindent látni velük. Ha besötétedik, majd megmutatom. Most pedig elutazunk az űrbe! Felkészültél? – ugrott a szoba közepére Merkúr.

Marci próbált ellenkezni, de a teste nem engedelmeskedett. Hiába akart nemet inteni, csak meredten bámult Merkúrra. A fiú megragadta Marci karját, és maga után húzta.

– Szuper lesz! – ígérte.

Marci nagyon lassan követte. Már nem tudta eldönteni, mit is akar. Szeretett volna elmenekülni, de a kíváncsisága is felébredt. Vajon Merkúr tényleg el tudja vinni az űrbe? Az igaziba?

Merkúr felnyitott egy ládát, és kivett belőle két bukósiskot, négy térdvédőt és négy könyökvédőt.

– Te is vedd fel ezeket, nehogy megsérülj az úton! – utasította Marcit, miközben a fejébe nyomta a saját sisakját.

– Nem űrhajós ruhát kéne viselnünk? Tudod, olyat, amilyenben a Holdon sétáltak.

– Nekünk nem lesz rá szükségünk – legyintett Merkúr.

Marci nem mert ellenkezni. Felvette a könyök- és térdvédőt, majd a bukósisakot, és követte Merkúrt a szoba közepére.

Merkúr leguggolt, és belekapaszkodott egy rézkarikába a padlón. Ahogy megrántotta, a fapadló felnyílt.

– Ez a titkos csapóajtóm. Ugorj utánam! – lihegte Merkúr Marcinak.

Marci szerette volna megkérdezni, mi lesz azután, ha beugrottak, de Merkúr egy hangos kiáltással máris a magasba lendült, és eltűnt a csapóajtó alatti lyukban. Marci döbbenetesen nézte.

Most mi legyen? – töprengett. – Ugorjak? Vagy meneküljek a lombházból, csússzak le a kötélre, és rohanjak haza? Talán Merkúr megharagszik, utánam jön, és erőszakkal elvisz... Viszont eddig kedves volt hozzám. Ha engedelmeskedem, nem ér baj. Különben is lefelé ugrott... Arra a füves kertjük van, nem az űr – nyugtatta magát Marci. Lassan odasétált a lyukhoz, és belepillantott. Nem látott semmit, csak sötétséget. Leült a földre, és belelógatta a lábát a lyukba. Nagyon sóhajtott, majd ellökte magát a karjával, és leugrott a mélybe. De nem ért egyhamar földet. Csak egyre sebesebben csúszott és csúszott lefelé. Nem látta maga körül sem a zöld leveleket,

sem az ágakat, sem az eget. Teljes volt a sötétség. Mintha egy zárt csúszdán száguldott volna egy medence felé. Többször is próbált megkapaszkodni valamiben, de nem tudta lefékezni magát. A cső ide-oda kanyargott, Marci pedig minden kanyarnál torkaszakadtából kiabált. Majd váratlanul véget ért a csúszda, és Marci lezuhant a földre. Csakhogy a talaj nem kemény volt, hanem puha és rugalmas. Ahogy Marci ráesett a fenekével, fellökte őt a magasba.

Marci úgy érezte, hogy végre igazából repül. Épp, mint ál-mában, amikor az űrben szállt. Kalimpált a levegőben a karjával és a lábával. Egy másodperc töredékéig a sötétségben lebegett, majd kinyúlt érte Merkúr keze, és megragadta.

– Olyan sokáig vártalak. Mi tartott ennyi ideig? Fogj erősen! El ne engedj! – hadarta.

Marci nem válaszolt, csak szorította Merkúr csuklóját. Most már semmi sem tartotta. Lógott a levegőben, és csak Merkúr fogta.

– Ez egy szikla. Keress a lábaddal kapaszkodót, és akkor fel tudsz mászni mellém a barlangba!

– Hol vagyunk? – nyögte Marci, miközben a lábát lóbálta. Végre érezte, hogy valóban rátalált egy kiálló kődarabra. Ráállt, és felkapaszkodott Merkúr mellé.

– Mindjárt megérkezünk – felelte Merkúr.

Marci a fejét forgatta. Fel, le, oldalra. Hiába. Még mindig sötétség vette körbe. Megpróbált felállni, de beverte a fejét.

– Csak négykézláb tudunk továbbmenni – magyarázta neki Merkúr, és el is indult előtte. Marci egyre nagyobb kíváncsisággal követte. Egy alagútban jártak, ami ide-oda kanyargott. Egyszer balra kellett fordulniuk, egyszer jobbra. Majd Merkúr elordította magát.

– Hurrá! Megérkeztünk! Most csukd be a szemed, és amikor kinyitod, látni fogod az űrt!

Marci engedelmeskedett. Behunyta a szemét. Érezte, hogy Merkúr megfogja a kezét, és segít felállni. Marci nagyot nyelt, majd hunyorogva körbenézett. Döbbenet látta, hogy Merkúr nem hazudott. A lába alatt különös, fekete kövek feküdtek. Körülötte és felette pedig mindenütt ezüstösen ragyogtak a csillagok.

– Ho-hová hoztál?

– Ez egy távoli naprendszer egyik holdja. Úgy neveztem el, hogy Nektár.

– Nektár? – ismételte Marci.

– Igen. Tudod, a legtöbb bolygót és csillagot istenekről nevezték el, ezért én is ilyen nevet szerettem volna. Apa mesélte, hogy az istenek nektárt ittak.

– És az milyen?

– Szerintem édes, mint a lekvár, és nagyon jó illata van. Biztosan az volt az istenek kedvence. Az enyém pedig ez a hold. Itt szeretek lenni a legjobban! – bizonygatta Merkúr. Marci csak halványan látta az arcát, mégis tátott szájjal bámulta. Hirtelen megjött a hangja, és egyszerre tette fel az összes kérdést, ami eddig eszébe jutott.

– Akkor te tényleg űrlény vagy? Miért jöttél le hozzánk a Földre? Megfigyeled a sulinkat? Hogyan jutottunk ide? Vissza tudunk majd menni? Élnek itt olyan lények, mint te?

– Nektáron csak én élek. Bár néha meglátogatnak a szüleim – vigyorgott Merkúr.

– Tudod, én sosem akartam a Földre menni, és a sulitokba járni, de muszáj – sóhajtott. Egy pillanatra elkomorult, de hamar elmosolyodott újra.

– Most ne beszéljünk ilyenekről! Inkább megmutatom neked a csillagokat és a csillagképeket, amiket a Nektárról látni!

Marci a nyakát nyújtogatta. Rengeteg csillag pislákolat körülöttük. Sokkal több, mint amennyit a Földről megfigyelhettek esténként.

– Én is ismerek ám csillagképeket! Apa mutatott néhányat. A Kis Göncölt meg a Nagy Göncölt – büszkélkedett.

– Á, de ez egy másik naprendszer! Innen más csillagképeket lehet felfedezni – magyarázta lelkesen Merkúr. – Nézd, az ott például a Cápa! Látod, ha vonalakkal összekötnéd a csillagokat, akkor pont olyan lenne, mint egy kítátott szájú, óriási hal. Az meg ott a Háromfejű sárkány. Mintha három feje lenne, de csak egy teste – lengette a karját Merkúr.

– Tényleg sárkányra hasonlít – csodálkozott Marci. Már épp újabb kérdéseket akart feltenni, amikor a távolban megszólalt egy női hang.

– Merkúr! Ideje uzsonnázni!

Marci érezte, hogy megkordul a hasa. Merkúr is éhes lehetett, mert nem ellenkezett. Elindult a kráterek között, majd megérintett egy csillagot, és az égbolt hirtelen megnyílt. Marcinak be kellett hunynia a szemét. Hirtelen nagyon sok lett a fény. Mintha megközelítették volna a napot. Merkúr azonban most sem ijedt meg, csak sétált bele a fénybe egy alagúton át. Marci pedig most is követte.

Hatodik fejezet

UZSONNA A FÖLDÖNKÍVÜLI- CSALÁDDAL

Marci döbbenetesen körbenézett. A csillagos égbolt eltűnt, és ők ismét Merkúr kertjében álltak.

– Hogyan jutottunk vissza ilyen hirtelen? – csodálkozott.

– Ó, hát egy féreglyukon! Nem hallottál még féreglyukakról? Azt hittem, te is sokat tudsz a csillagászatról – ráncolta a homlokát Merkúr.

Marci megvakarta a fejét.

– Apa mondott valamit a féreglyukakról. Azok olyasmik, mint az alagutak, és összekötik a világegyetem két távoli pontját?

– Igen. Mi is ilyen alagúton mentünk el a másik naprendszerbe, a Nektár nevű holdra, és ugyanilyen féreglyukon jöttünk vissza ide, a Földre – magyarázta Merkúr.

– Azta! – tátotta el a száját Marci.

– Szóval itt vagytok! – lépett ki a teraszajtón Merkúr anyukája. Nem tűnt félelmetes úrlénynek. Kedvesen Marcihoz fordult, és mosolyogva megszólította.

– Szia! Emma vagyok. Láttam az ablakból, hogy Merkúrral játszol. Fel is hívtam az anyukádat, hogy megkérdezzem, maradhatsz-e uzsonnára. Nemsokára értek jönnek a szüleid. Addig gyertek be enni!

Marci arra gondolt, hogy ezek a földönkívüliek mindent észrevesznek. Csöndesen követte a konyhába az ugrándozó

Merkúrt. Az asztalt már megterítették. Sütemény illata szállt a levegőben, és az óriási kancsóban citromkarikák úsztak. Marci kicsit csalódott, amikor rájött, hogy az úrlények is átlagos ételeket esznek. Lehuppant egy párnázott székre, és figyelte, ahogy Merkúr szendviccsel a kezében szökdécsel a járólapok négyzetein.

– Ül le, fiam! Így félre fogsz nyelni! – szólt rá egy magas, göndör hajú férfi. Ő is helyet foglalt az asztalnál, vett egy süteményt, majd Marcihoz fordult.

– Szia! Merkúr apukája vagyok, Elemér.

– Engem Marcinak hívnak.

– Kérsz lekváros kenyeret? Vagy inkább szalámis szendvicset ennél? Sütöttem piskótát is. Töltsék neked limonádét? – kínálgatta közben Merkúr anyukája. Marci még mindig kicsit megszeppenve eszegetett. Akkor nyugodott meg igazán,

amikor megszólalt a kapucsengő, és a küszöbön megjelent anya és apa.

– Köszönöm, hogy vigyáztatok Marcira! Jövő héten majd mi hozzuk haza Merkúrt – ajánlotta anya.

– Marci is bármikor átjöhet hozzánk – mosolygott rájuk Emma.

A négy felnőtt hamar összebarátkozott. Marci csodálkozott, hogy anya és apa milyen vidáman és könnyedén beszélgetnek az úrlénycsaláddal. Ők talán még nem is sejtik? Vagy csak nem zavarja őket? Igaz, Merkúr szülei kedvesek, tehát ők jó fej földönkívüliek – gondolta Marci.

– Holnap szombat. Megígértem Merkúrnak, hogy a kertben sátorozunk, és csillagokat figyelünk a távcsöveimmel. Szeretnél csatlakozni? Nálunk is alhatnál – fordult Marcihoz Elemér. Marci izgatottan fészkelődött a helyén, és apára pislogott. Apa bátorítóan nézett rá vissza.

– Átkísérlek holnap délután – ajánlotta.

Merkúr arca felragyogott.

– Nagyon jó lesz! Gyere minél korábban! – ugrált az asztal körül.

– Jó. Jönni fogok – ígérte Marci, és máris türelmetlenül várta a csillagnézést.

Hetedik fejezet

ÉJSZAKAI TÁBOR

Másnap délután apa átkíserte Marcit Merkúrékhoz. Elemért és a fiát a kertben találták. Épp felállították a sátrat. Marci segített nekik. Tényleg olyan volt, mintha elmentek volna az erdőbe táborozni. Tüzet gyújtottak, és szalonnát sütöttek. Hosszú pálcikákra tűzték a húst és a hagymát, és úgy pirították meg a parázs fölött. Sokkal jobb volt kint enni a kertben, mint a lakásban. Amikor beesteledett, nem kapcsolak fel egyetlen lámpát sem. Csak a tűz fénye pislákol, és néhány mécses világított a kerti asztalon.

– Így jobban fogjuk látni a csillagokat, és a szemünk is hozzászokik a sötéthez – mondta Elemér.

– Nézzétek a legfényesebb csillagot az égen! Az nem is igazi csillag, hanem a Vénusz bolygó – mutatta Merkúr.

Marci nem akart lemaradni mögötte. Gyorsan megkereste a Nagy Göncölt.

– Megtaláltam a Göncölszekeket! – mutatott az égre. – Ha összekötjük képzeletben azokat a csillagokat, olyan, mintha egy szekeret kapnánk – magyarázta büszkén.

– Én is mutatok nektek egy csillagképet! Az ott a távolban az Orion csillagkép. A Föld minden tájáról jól látszik. Egy vadászról kapta a nevét – mesélte Elemér.

– És mi az a szürke folt az Orion csillagkép közepén? – kérdezte Marci.

– Az egy csillagközi gázfelhő. Orion-ködnek is hívják – kotyogta közbe Merkúr. Marci csodálkozva hallgatta, milyen sokat tud az új barátja. – Azért látjuk, mert van közte négy nagyon erős fényű csillag. Azok világítják meg a ködöt. Innen távolról csak egy szürke foltnak tűnik, de valójában nagyon szép színes. Az albumomban vannak róla képek – lelkendezett Merkúr.

– És arról hallottatok már, hogy az Orion-ködben még ma is sok új csillag születik? – mosolygott Elemér.

Marci csodálkozva megrázta a fejét.

– És azt tudtátok, hogy az Orion-csillagkép egyik csillaga bármikor felrobbanhat? – folytatta Merkúr apukája.

– Én tudom! Úgy hívják, hogy Betelgeuse. Az az égbolton a kilencedik legfényesebb csillag – ugrándozott Merkúr.

– Nahát! Te tényleg mindent megjegyzel! – kiáltotta Marci, Merkúr pedig boldogan elvigyorodott.

Nagyon jól érezték magukat, de a legizgalmasabb még csak most következett. Elemér hozta a háromlábú állványt, és felállította a nagy távcsövet. Sokáig keresgélt vele, majd odahívta Marcit és Merkúrt. Megmutatta nekik a Jupiter bolygót.

Marci tátott szájjal bámult a távcsőbe. Most nem apró, fényes pöttynek látta a Jupitert, hanem gömbnek. Olyan volt, mint a könyvekben, csak kicsit

homályosabb. Észrevette a bolygó narancsszínű sávjait és a nagy vörös foltot is.

– Az a vörös folt egy óriási vihar a bolygón, ami már évszázadok óta tart – magyarázta neki Elemér.

– Igen, egy hatalmas forgószél! – kiáltotta Merkúr.

– És ha jól megfigyeled, a bolygó körül találsz négy sárga pontot is. Azok a holdjai. Közel keringenek hozzá – tette hozzá Elemér.

– Igen, látom a holdakat! – ujjongott Marci.

Elemér felfedezte az égen a Szaturnuszt is. A kicsi fényes pötty a távcsőbe kukkantva szintén gömbölyű bolygó volt. Marci még a gyűrűjét is látta.

Végül a Holdat is megnézték a távcsővel. A hatalmas, világos gömbön Marci még a krátereket is meg tudta számolni. Közben elaludt a tábornász, és Merkúr egyre laposabbakat pislogott.

– Ideje lefeküdni – ásított Elemér. Marcihoz fordult. – Alhattok kettesben a fák között, a lombházban. Elég meleg van ma éjszaka, nem fogtok fájni. Csak takarózzatok be! Van fent vastag szivacs, sok-sok párna és paplan.

– Éljen! – szökdécselt Merkúr, és megragadta Marci karját. Legszívesebben azonnal felrángatta volna a lombházba, de Elemér nem engedte. Előbb még be kellett menni a házba mosakodni, és meghallgatni az intelmeket.

– Éjszaka ne mászkáljatok! Én kint alszom a kertben, a sátorban. Ha bármit szeretnétek, kiáltsatok le nekem! Indulás! – vezényelt Elemér.

Marci izgatottan toporgott. Még sosem aludt a lombok között. Merkúr azonban már gyakorlott táborozó volt. Rögtön fogott egy elemlámpát, és elindult vele a fák irányába. Marci követte. Felmásztak a magasba, és bementek a sötét kis házba. Merkúr az elemlámpával világított, amíg Marci megkereste a párnákat és a takarókat. Lefeküdtek a matracokra, és onnan bámultak ki az ablakon a csillagos égre.

Marci úgy érezte, mintha már nagyon régóta barátok lennének Merkúrral. Különös, de már nem tartotta őt furának. Merkúr és a családja ma nem úgy viselkedtek, mintha űrlények lennének. Teljesen olyanok voltak, mint az emberek.

Vagy túl jól titkolják, hogy földönkívüliek, vagy Merkúr hazudott, és nem is utaztak tegnap az űrben. De akkor mi volt az a hely, ahova Merkúr elvitte őt? Hol van az a Nektár nevű hold? – töprengett Marci. Oldalra fordult, Merkúr felé. A sötétben nem látta a fiú arcát, de tudta, hogy még nem alszik.

– Figyelj csak! Te nem is vagy igazi űrlény, ugye? – kérdezte félénken.

Merkúr halkán mocorgott a helyén. Nagyot sóhajtott. Marci azt hitte, már nem is fog válaszolni. Aztán mégis motyogni kezdett.

– Nem vagyok űrlény. Csak szeretem azt képzelni, hogy földönkívüli úrutazó vagyok.

– De az űrlényektől mindenki fél. Akkor miért képzeled ezt?

– Csak... mert a többiek furának tartanak. De én nem akarok furá lenni. Az... az olyan rossz dolog. Meg ciki is. Akkor inkább űrlény szeretnék lenni. Az sokkal izgalmasabb és jobb.

Marci elgondolkodott. Belátta, hogy Merkúrnak igaza van. Űrlénynek lenni jobb, mint furának.

– Ha ez csak játék, akkor nincs is féreglyuk a kertekben – ráncolta a homlokát Marci.

– Apukám építette ezt a faházat, és a féreglyukat is. Igazából egy csúszda, ami levisz a föld alá. Amikor véget ér, egy nagy trambulínra érkezel. Onnan visz egy alagút Nektárra.

– Azta! Akkor apukád nagyon ügyes! Én is szeretnék egy játszóteret a föld alatt! – ábrándozott Marci.

– Hozzánk bármikor átjöhetsz – ajánlotta Merkúr.

– De a pincétekben tényleg úgy tűnt, mintha a csillagos űrben lennének – értetlenkedett Marci.

– Igen, mert apa csinált oda egy félgömb formájú bunkert. Felállítottunk a közepére egy lámpát, és a lámpát letakartuk egy búrával. A búrára apró lyukakat szúrtunk, és amikor az apró lyukakon kijön a fény, fénypöttyöket fest a bunker falára. Pont olyanok, mint a csillagok. Holnap megint lemehe-tünk, és megmutatom.

Marci bólogatott, bár ezt Merkúr nem láthatta a sötétben.

– Igazából nagyon kedves vagy. Nem is értem, hogy a suliban miért ugrottál rá a várunkra. Viki még sírt is miatta.

Merkúr nyelt egyet. Olyan nagyot, hogy még Marci is hallotta.

– Az... az igazából véletlen volt. Nem akartam lerombolni a várat. Csak azért mondtam, hogy direkt volt, mert ti meg ügyetlennek csúfoltatok. Pedig én nem akarok rosszat, de valahogy mégis mindent leverek meg felborítok – vallotta be Merkúr.

– Mert folyton ugrálsz, rohangálsz és hadonászol – felelte Marci.

– De nem direkt! Próbáltam nem ugrálni, de nekem muszáj! És nem akarom, hogy bénának nevezetek! – panaszkodott Merkúr.

– Én azt hittem, hogy te mindig jól érzed magad. Még a sok fekete pont miatt sem vagy soha szomorú – vakarta a fejét Marci.

– Nem mutatom. Az olyan ciki. Nem akarok bőgni, mint Viki.

Marci megértette Merkúrt.

– Én sem akartam bevallani anyának, amikor fekete pontot kaptam. Aztán nagyon érdekeset álmodtam. Az űrben jártam, és találkoztam egy Feketepont nevű szörnyvel. Tudod, egy igazi fekete lyukkal. Azt mondta, nagy varázsereje van, és ezért fél mindenki tőle.

– Az az igazság, hogy nem mindent tudok megszerezni az erőmmel. Pedig van valami, amire nagyon vágyom – vallotta be félénken.

– Mi az? – kíváncsiskodott Marci.

– Legyél a barátom! Már múltkor is akartam kérni. Sőt már az első találkozásunkkor is. Nekem egy barátom sincs. Mindenki elkerül, nehogy elnyeljem az erőmmel.

Marci megvakarta a fejét.

– És ha a barátod leszek, engem nem nyelsz el?

– Azt nem ígérhetem – búsult a Feketepon.

– Akkor hogyan lehetnék a barátod? – tárta szét a karját Marci.

– Nos... ezt még én sem találtam ki. De ha kitalálom, megígéred, hogy visszajössz?

– Miért akarsz ennyire?

– Azt hittem, te is tudod. Mindenki szeretne barátokat – motyogta a Feketepon, majd eltűnt.

Világosság támadt a helyén. Marci felébredt, és kinyitotta a szemét. A lombházban volt. Az ablakon besütött a nap, és az egyik ágon kismadarak csiripeltek. Merkúr a szomszéd matracon aludt. Marci rápillantott, és eszébe jutott, mit mondott álmában a Feketepon-szörny. Mindenki szeretne barátokat.

Nem csoda, hogy Merkúr csak itthon boldog, és utál suliba járni. Én se akarnék menni, ha senki sem kedvelne – gondolta Marci. Rögtön elhatározta, hogy hétfőn barátokat szerez Merkúrnak az iskolában.

Kilencedik fejezet

ŰRÁLLOMÁS A SULIBAN

Marci másnap reggel odahívta magához Csengét, Bálintot és Ferit, és elmesélte nekik, milyen jól érezte magát hétvégén Merkúrral.

– Igazából nagyon kedves. Nem direkt rombolta le a várat – győzködte a többieket.

– De attól még tönkretette, pedig mi már napok óta építettük – ellenkezett Bálint.

– Állandóan ugrál és rohangál – siránkozott Csenge.

– Mindig rángatja a karomat és a pulcsimat – panaszkolta Feri.

– Órán hangoskodik és zavar minket – sorolta Bálint.

– Szerintem Kati néni se kedveli – bizonygatta Csenge.

– Már egy csomó fekete pontja van – emlékeztette őket Feri.

– De higgyétek el, hogy nagyon okos! Nem akar senkit sem zavarni meg idegesíteni – érvelt Marci.

– Akkor bizonyítsa be! – húzta fel az orrát Csenge.

Marci a válaszon töprengett, de semmi sem jutott eszébe. Hogyan bizonyíthatná be Merkúr, hogy okos és kedves? Aznap már az első órán felbosszantotta Kati nénit, amikor dobolt a padon éneklés közben. Szünetben leverte a padtársa tolltartóját. A ceruzák szanaszét gurultak, és a hegyező tokja eltörött. Merkúr mellé senki nem akart leülni ebédnél, és az udvaron is csak Marci ment oda hozzá.

– Sajnálom – mondta neki.

– Ne sajnálj! – morogta Merkúr.

– Akkor játsszunk valamit! – ajánlotta Marci.

– Nem akarok a többiekkel játszani! Megint bénának neveznének! Haza akarok menni a Nektárra – durcáskodott Merkúr.

Marci nagyot sóhajtott.

– Bárcsak itt lenne az a játszótér, amit az apukád épített! Akkor biztos jobb lenne a kedved. És mesélhetnél a csillagokról a többieknek.

Merkúr csak bólogatott.

– Miért ne építhetnénk itt is egy olyan játszóteret? – csilant fel Marci szeme.

– Az udvaron? – kétkedett Merkúr.

– Igen. Szuper lenne! – ujjongott Marci.

– Úgyse sikerülne – lógatta az orrát Merkúr.

– Sikerülni fog! Én vagyok az osztályban a vidámságfelelős. Majd én segítek.

– De hogyan? – csodálkozott Merkúr.

– Azt még nem tudom – túrt a hajába Marci. – Megkérdezem otthon apát.

Aznap este Marci elmesélte a szüleinek a tervét. Apának nagyon tetszett az ötlet. Megígérte, hogy beszél Merkúr apukájával. Fel is hívta telefonon. Sokáig tanakodtak, egyeztettek. Végül apa elköszönt, letette a telefont, és megveregette Marci vállát.

– Nagyon tetszett az ötlet Elemérnek. Holnap bemegyünk az iskolátokba, beszélünk Kati nénivel és az igazgatóval. Ha beleegyeznek, akkor építünk egy úrállomást az udvaron. Mit szólsz hozzá? Nektek is segítenetek kell majd!

Marci boldogan a levegőbe ugrott.

Épp úgy, ahogy Merkúr szokott.

– Juhé! Éljen! – kiáltotta.

Másnap izgatottan várta, hogyan dönt Kati néni és az igazgató. Szerencsére mindketten beleegyeztek az úrállomás építésébe. Az igazgató kijelölte az udvar egyik sarkát építési területnek, Elemér és apa pedig elkezdtek megtervezni a játszóteret. Merkúr és Marci segíthettek. Üres papírokra lerajzolták, hogyan képzelik el a helyet. Elemér nagy falapokat és csöveket hozott, amikből csúszdákat és létrákat építettek. Technikaórákon és rajzórákon a 2. A osztály is velük dolgozott. Szögeket kalapáltak, fát faragtak, zászlókat festettek. Elkészítették a naprendszer bolygóit is. Merkúr sokat segített mindenkinek. Elmagyarázta, melyik bolygó mekkora, hány

holdja van, milyen színű, hogyan néz ki. Marci meglepve látta, hogy a többiek hallgatnak rá. Csenge festette meg a Jupitert, és nagyon elégedett volt vele.

– Nézd, ez a nagy vörös folt rajta a vihar! Merkúr mesélte, hogy igazából egy hatalmas forgószél – mutatta Marcinak a művét.

Feri a Szaturnuszt készítette el, Merkúr pedig a Napot. Az lett a legnagyobb égitest.

Apa és Elemér olyan faházat építettek, amin nem voltak ablakok. Csak egy ajtó, és sok-sok apró lyuk a mennyezetén. Ha valaki belépett, és becsukta maga mögött az ajtót, csak a mennyezet apró lyukain jött be a fény. Olyan volt, mintha apró csillagok lennének az égen. A kis ház mögött volt egy terasz is, felette kis tető. Ide lógatták le madzagokról a bolygókat. Olyan sorrendben, ahogy a naprendszerben is vannak. Nap, Merkúr, Vénusz, Föld, Mars, Jupiter, Szaturnusz, Uránusz, Neptunusz.

Az osztály délutánonként is dolgozott. Az iskola többi diákja kíváncsian leste, mi készül. A fák alatt átmenetileg felhúztak egy hálót, az volt a kerítés. Csak az építők léphettek át rajta. Apa, Elemér és a 2. A-sok. Kitettek egy táblát is, amit Marci festett:

A nézelődők mindennap megálltak a háló előtt, és bekukucskáltak. Az egész iskola a készülő játszótérről beszélt. Marci már nagyon várta a napot, amikor befejezik a munkát, és átadhatják az űrállomást.

Tizedik fejezet

SZÍNDARAB A FÁK ALATT

Mire elkészült az űrállomás, a fákról lehullottak az első sárga, barna és bordó levelek. Kati néni kitalálta, hogy rendezzenek avatóünnepséget az iskola udvarán.

– Előadhatnánk valamit a többi diáknak, amikor átadjuk az új játszóteret! – ajánlotta.

A 2. A osztálynak nagyon tetszett a terv.

– Énekeljük el az új dalt, amit tanultunk! – kiáltotta Bálint.

– Elmondom a kedvenc versemet! – lelkesedett Csenge.

– Írjunk egy előadást az űrutazásról! – ötletelt Marci.

Kati néni mindenkit meghallgatott. Kiosztotta a feladatokat. Feri vállalta, hogy köszönti a vendégeket, beszédet mond a színpadon. Bálint és Viki vezényletével az osztály minden délután gyakorolta az új dalt. Marci, Merkúr, apa és Elemér megírták a színdarabot. Nagyon tetszett a többieknek. Arról szólt, hogy egy fiú elutazik az űrbe, és meglátogatja a

naprendszer bolygóit. Minden bolygót egy-egy diák alakított. Marci volt Jupiter. Merkúr a főszerepet kapta, ő játszhatta az űrhajós fiút. Nagyon élvezték a próbákat. Marci anyukája még jelmezeket is varrt.

Amikor elérkezett a megnyitó napja, a 2. A osztály izgatottan gyülekezett az udvaron. Felállították a színpadot az űrállomás előtt. Az új játszótér nagyon jól nézett ki. A színes zászlókat lengette a szél. A csúszdák és a létrák között kötelek lógtak le a fákról. A faház tetején megcsillant egy kíváncsi napsugár.

Ahogy véget ért az ebédidő, egyre több érdeklődő diák érkezett. A színpad előtt toporogtak, hogy le ne maradjanak az előadásról. Marci meg sem tudta számolni, hányan vannak. Legalább kétszázan tolongtak a fák alatt. Még szülők is jöttek. A vendégek között ott állt anya, apa, Emma, Elemér és Csenge anyukája is.

Amikor Kati néni óráján a kettes számra ugrott a mutató, kezdődhetett a műsor. Feri a színpadra lépett, és a közönség elhallgatott. Feri kicsit remegve megigazította a csokornyak-kendőjét. Megköszöri a torkát, és elkezdte a beszédet, amit Kati néni írt neki.

– Kedves Vendégek! Diákok, tanárok és szülők! Készítettünk egy űrállomást az iskolának. Aki belép a területére, megismerkedhet a naprendszerünk bolygóival, a holdakkal és a csillagokkal. Ha kedvet kap hozzá, egy féreglyukon át lecsúszhat egy másik naprendszerbe. Egy hatalmas létrán pedig felmászhat a Holdunkra, hogy megnézze a krátereit. Jó utazást kívánunk mindenkinek! Ám, mielőtt birtokba vennék az űrállomást, nézzék meg az előadásunkat!

A közönség lelkesen tapsolt. Csenge következett. Feri megkönnyebbülten adta át neki a helyét a színpadon. Csenge nem izgult annyira. Mosolyogva megállt középen, és szavalni

kezdett. Nagyon szép verset mondott az ősziről és a lehulló levelekről. Marci mégsem tudott igazán figyelni. Egyre hevesebben vert a szíve. Arra gondolt, hogy mindjárt elő kell adniuk a darabot, és neki is fel kell sétálnia a színpadra. Beszél-
nie kell majd ennyi ember előtt. Nagyon megijedt. Szívesen megállította volna az időt. Azt kívánta, hogy Csenge versének soha ne legyen vége. De mire hármat pislogott, a lány már be is fejezte. Megint felzúgott a taps, és Csenge meghajolt. Nem hagyta el a színpadot, hiszen az űrhajós történetnek ő volt a mesélője. Már el is kezdte a bevezetőt.

– Volt egyszer egy fiú, aki szerette volna bejárni a naprendszer... – mondta, és a színpadra fellépett Merkúr. Lila kezeslábast és sisakot viselt. Úgy nézett ki, mint egy igazi űrhajós. Nagyokat ugrott a levegőbe, mintha az űrben szállna. Szökdelt ide-oda, és egymás után találkozott a bolygókkal. Már a Marson járt, amikor Marci rájött, hogy ő következik. Hallotta, hogy Csenge csilingelő hangon tovább mesél.

– Ekkor az űrhajós a legnagyobb bolygó felé vette az irányt. Elindult megismerni a Jupitert.

Én jövök. Én játszom Jupitert. Csak fel kell mennem a színpadra. Három lépés – biztatta magát Marci, de alig engedelmeskedett a lába. Nagy nehezen végre feljutott a pódiumra,

hogyan elmondja a szövegét. A közönség felé fordult, és nagy levegőt vett. Pár pillanatig úgy érezte, egyetlen hangot sem fog tudni kipréselni magából. Ám fölösleges volt az aggodalma. Nagyot sóhajtott, és már hallotta is saját magát, ahogy szinte kiabál.

– Én vagyok Jupiter! A legnagyobb! Sok-sok vihart okozok...

Amint véget ért a jelenete, már sietett is le a színpadról. Végre könnyű szívvel nézte, ahogy Gréta Szaturnuszként, Viki Uránuszként, Bálint Neptunuszként szerepel. Merkúr őket is meghallgatta, majd indiánszökdeléssel elindult közöttük. Most jött volna a befejezés, de Merkúr nagyobbra ugrott, mint kellett volna. Ahogy földet ért, megcsúszott egy színpadra hullott falevélen, és teljes erejéből nekizuhant Grétának. Mindketten elestek.

A közönség döbbenten nézte őket. Egy pissenést sem lehetett hallani.

– Jaj, ne... Merkúr megint elront mindent – nyögte Feri Marcinak.

Csenge, a mesélő is elhallgatott. Nem tudta, hogyan folytassa a történetet. Ám ekkor Vikinek mentőötlete támadt. A színpad elejére sétált, és gyorsan beszélni kezdett.

– Az úr hatalmas, és kicsit félelmetes... Sosem tudhatjuk, mi vár ránk ott... – mondta, és amíg elterelte a közönség figyelmét, Bálint felsegítette a földről Grétát és Merkúrt.

Csenge is összeszedte a gondolatait. Viki mellé sétált a színpad szélére, és gyorsan befejezte a történetet.

A közönség tapsviharban tört ki. Apa és Elemér még füttyült is. Az egész 2. A osztály felsorakozott a színpadon. Meghajoltak, majd elénekelték a közös dalt. Végül Kati néni lépett eléjük.

– Köszönjük, hogy ennyien eljöttek a megnyitóra. Külön köszönjük Marci és Merkúr apukájának, hogy segítettek felépíteni nekünk az új játszóteret! Most pedig, gyerekek, fedezétek fel nyugodtan az űrállomást!

A diákok már rohantak is a mászókáék és a kis ház felé. Mindenki szerette volna kipróbálni a féreglyukat, és megnézni a csillagos szobát. A 2. A osztály büszkén figyelte, ahogy a többiek kiáltozva bejárják az űrállomást. Csak Merkúr lógatta az orrát.

– Mi a baj? – kérdezte Marci.

– Már megint elrontottam – búslakodott Merkúr.

– De hát nem csináltál semmit! – ellenkezett Marci.

– De igen! Elestem. Azt hittem, mindenki kinevet és bénának nevez.

– Senki sem nevetett és nevezett bénának – rázta a fejét Marci.

– Csak azért, mert Viki és Bálint segítettek – sóhajtott a Merkúr.

– Nem csak azért! Nagyon jól játszottál. Te voltál a főszereplő, rengeteget kellett beszélned és ugrálnod, mégsem izgultál. Én három mondattól is féltem. De te nagyon ügyes voltál – dicsérte Marci.

– Biztos? – kérdezte félénken Merkúr.

– Persze. Szuper voltál! – mondta őszintén Marci.

Merkúr boldogan a magasba ugrott. Aznap nagyon sokan odamentek hozzá és az apukájához, hogy megköszönjék az úrállo-
mást. Mindenkinek nagyon tetszett. Az igazgató bácsi is elégedett volt. Még egy ajándékkal is meglepte a 2. A osztályt.

– Az elmúlt hónapban rengeteget dolgoztatok. Szébbé tettétek az iskola udvarát. Ezért jutalom jár – dicsérte az osztályt.

tályt. – Pénteken szabadnapot kaptok. Elmehettek valahová kirándulni.

– Éljen! Éljen! Köszönjük! Hová megyünk? – kiáltoztak a másodikosok.

– Az meglepetés lesz – titokzatosan Kati néni.

Tizenegyedik fejezet

KIRÁNDULÁS A PLANETÁRIUMBA

Pénteken a 2. A osztálynak elmaradtak az órái. Kati néni kettes sorba állította őket, és átsétáltak a közeli könyvtárba. Marci először nagyon csalódott volt. Azt hitte, olyan helyre mennek, ahol még sosem jártak. Az aulába érve azonban megtorpant. Legutóbb csak karfás székek és kerek asztalok sorakoztak az előtérben. Most a helyükön hatalmas kupola tornyosult. Úgy nézett ki, mint egy félbevágott földgömb. Vagy egy hatalmas, felfújt lufi egyik fele. Vagy mint egy óriási, kerek sátor. A bejáratánál már várta őket egy szemüveges férfi.

– Sziasztok! Kelemen vagyok. Én leszek az idegenvezető. Tudjátok-e, mi ez? – mutatott hátra a sátorra.

– Egy hatalmas hókunyhó? – találgatott Feri.

Kelemen megrázta a fejét.

– Nem talált – felelte.

– Egy óriáslabda félbevágva? – viccelődött Bálint.

Kelemen nemet intett.

– Egy planetárium? – vetette fel Merkúr.

– Igen! Ez egy utazó planetárium! – mosolygott Kelemen. Mindenki csodálkozva nézett Merkúrra.

– Mi az a planetárium? – kérdezte Viki.

– Az a hely, ahol a csillagokról mutatnak filmeket – kotyogta Merkúr.

– Bizony – bólogatott Kelemen. – Ez az utazó planetárium egy levegővel felfújt kupola, és a belsejébe vetítjük nektek az űrt és a csillagokat – magyarázta Kelemen. – Gyertek, nézzétek meg! – terelte őket a bejárat felé.

Marci és Merkúr elsőként léptek be a sötét kupolába. Bent körbeölelte őket a csillagos égbolt. Ott volt felettük, előttük, mögöttük. Bármerre néztek, az űrt látták. Amikor az egész

osztály összegyűlt, leültek a földre fektetett szivacsokra, és csak nézték a csillagokat. Sokkal izgalmasabb volt itt, mint a moziban, hiszen nemcsak egy sima vásznon, hanem az egész kupolán látták a filmet. Amikor elkezdődött a vetítés, mindenfelől mozgó égitestek indultak el feléjük. Marci úgy érezte, most valóban az űrben utaznak. Egészen közel repültek a bolygókhoz, és megnézhatték a felszínüket. Még a napot is felfedezték, ami olyan volt, mint egy tüzes, izzó golyó. Marci szinte érezte a bőrén a meleget. Amikor a film befejeződött, megint a csillagos égboltot látták, és Kelemen megkérdezte, ki talál csillagképeket. A legtöbben bekiabáltak, hogy látják a Göncölszekeret, majd elhallgattak. Egyedül Merkúr jelentkezett kitartóan. Kelemen maga mellé hívta, és megkérte, hogy mutassa meg, milyen csillagokat ismer fel.

Merkúr boldogan hadonászva magyarázott az osztálynak. Nekik is mesélt az Orion csillagképről és a bármikor felrobbanó csillagjáról.

– A Betelgeuse igazából egy vörös szuperóriás. Majdnem ezerszer nagyobb, mint a mi Napunk! – kiáltotta, és az osztály tátott szájjal hallgatta.

– Honnan tudsz ilyen sokat? – kérdezte tőle Feri, amikor kiléptek a planetáriumból.

– Szeretek a csillagokról és a bolygókról olvasni – felelte Merkúr.

– Mennyi mindent megjegyeztél róluk! Nagyon okos vagy – ámult Csenge is.

Merkúr büszkén elmosolyodott. Élvezte, hogy most először körbeveszik a többiek, és megdicsérik.

– Akkor... már nem csúfoltok ki? – suttogta félve.

– Miért tennénk? Szerintem szuper vagy! – lelkesedett Bálint.

– Bizony, nagyon ügyes voltál! Ezért mindenképp jár két piros pont – lépett melléjük Kati néni.

Merkúr arca felragyogott. Majd hirtelen újra elbizonytalanodott.

– De... de minden másban béna vagyok...

Kati néni felemelte a mutatóujját.

– Ez nem igaz! – ellenkezett. – Nagyon sok mindenhez értesz. Te építetted az úrállomás egy részét, és festettél egy hatalmas zászlót is – sorolta.

– És hihetetlenül gyorsan számolsz fejben – bizonygatta Marci.

– És szuper voltál a színdarabban – mondta Csenge.

– Nem is kell mindenben egyformán ügyesnek lennünk, hiszen különbözőek vagyunk. Az sem baj, ha néha ügyetlenkedünk kicsit. Mindenki másban a legjobb – mosolygott Kati néni.

Marci nagyon örült, hogy Merkúr végre jókedvű. Már nem kellett magányosan ebédelnie, délután pedig mind együtt másztak fel az elkészült úrállomásukra az udvaron. Marci elégedetten indult haza. Ő volt az osztályban a vidámságfelelős, és tudta, hogy Merkúr ma végre a suliban is jól érezte magát. Alig várta, hogy mindent elmeséljen a családjának. Egész este a kirándulásról beszélt. A vacsora közben, az ágyazás közben, de még fogmosás közben is. Mire lefeküdt, annyira elálmosodott, hogy szinte azonnal elaludt.

Már meg sem lepődött, hogy álmában megint az űrben szállt. Látta a bolygókat, és a Feketepont is ott állt előtte.

– Szia! – köszönt Marci.

– Szia! – köszönt vissza a Feketepont.

– Még mindig szeretnél a barátom lenni? – kérdezte Marci.

– Igen. De nem tudom, hogyan vigyázzak rád – motyogta lehajtott fejjel a Feketepont.

– Már nem számít – nevetett rá Marci.

– Hogyhogy? – csodálkozott a Feketepont.

– Nem félek tőled többé, ezért nem tudsz elnyelni sem.

– Biztos vagy benne? – kételkedett a Feketepont.

– Igen – bólogatott Marci.

– A többieket azért tudtad elnyelni, mert megijedtek és féltek tőled. De én már nem fogok megijedni. A barátod leszek – mondta merészen.

– Tényleg nagyon jó vidámságfelelős vagy! – mosolygott a Feketepont.

Fekete pöttyszemei helyén hirtelen fényes csillagok gyúltak ki, és sötét szája felfelé kunkorodott. Még a ruhája is ezüstösen áttetsző lett. Marci kíváncsian leste, mit rejt a kabátja alatt. Ő volt az első, aki láthatta a különös dolgokat, amiket a fekete lyuk sok száz év alatt összegyűjtött.

olvasópéldány © Pozsonyi Págyony

TARTALOM

Első fejezet

A fekete pont szörnye **5**

Második fejezet

Ki tud varázsolni? **14**

Harmadik fejezet

Az új diák **26**

Negyedik fejezet

Az úrlény fogságában **35**

Ötödik fejezet

Utazás a csillagok között **43**

Hatodik fejezet

Uzsonna a földönkívüli-családdal **54**

Hetedik fejezet

Éjszakai tábor **58**

Nyolcadik fejezet

Feketepontról különös kérése **67**

Kilencedik fejezet

Úrállomás a suliban **70**

Tizedik fejezet

Színdarab a fák alatt **77**

Tizenegyedik fejezet

Kirándulása planetáriumba **86**

ISBN 978-963-410-662-3

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2020-ban.
www.pagony.hu

Szöveg © Wéber Anikó, 2020
Illusztráció © Rátkai Kornél, 2020
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2020

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea
Tördelő: Mayoría Stefánia

Produktions munkák: Wunderlich Production Kft.
Produktions vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony